

Priateľstvá cez hranice

Milá pani Horáková,

raz ste nám na hodine angličtiny povedali, že jazyky nám otvoria svet. Myslela som, že preháňate, ale mali ste pravdu. Plním Vaše želanie a píšem Vám o svojich zážitkoch z môjho prvého medzinárodného tábora, ktorý sa o dva dni skončí.

Zišli sa tu mladí ľudia skoro z celej Európskej únie. Aj miesto je viac ako symbolické! Bývame neďaleko malého luxemburského mesta Schengen, v ktorom padli európske hranice. Som na izbe s dievčatami z Nemecka, Holandska, Grécka, Švédska, Španielska a Belgicka. Nemám problém nadväzovať známosti s novými ľuďmi, ale priznám sa, že som sa spočiatku trochu bála, či si budeme rozumieť. Nie, nie kvôli cudziemu jazyku. Hlavne preto, že som bola doteraz zvyknutá len na slovenský kolektív. A tak som až teraz pochopila, čo vlastne znamená to naše „všade dobre, doma najlepšie“.

Spomenula som si aj na moju kamarátku, ktorá žije v USA, a na jej rozprávanie o tom, ako tam človek cestuje tisíce kilometrov a vôbec nemusí čakať na colniciach a ukazovať cestovný pas. Pochopila som, prečo vznikol schengenský priestor a aké dôležité je zrušiť hranice medzi krajinami – aby sa mohli zrušiť hranice aj medzi ľuďmi. Uvedomila som si, že moje spolubývajúce môžem pokojne považovať za krajanky. To mi dodalo odvalu osloviť ich. Dnes sa už nad mojím počiatočným „strachom“ iba pousmejem. Vďaka tomu, že sme každý deň prežívali niečo spoločne a pritom si uvedomovali, v čom sme rozdielne, sme sa stali naozajstnými priateľkami. Už viem, že viac ako to, odkiaľ ľudia pochádzajú, je dôležité to, či si navzájom dokážu tolerovať svoje rozdiely.

Pre mňa mala táto skúsenosť ešte jednu výhodu: veľa som sa od tých dievčat naučila. Už sa tak neobávam zoznamovania, chcem si užívať aj bežné veci, chcem si vážiť bohatstvo iných národov a pritom sa naučiť viac o našich slovenských tradíciách, aby som o nich mohla rozprávať ľuďom zo zahraničia. Myslím, že iných môžeme spoznávať len vtedy, ak poznáme dostatočne dobre seba.

Priateľstvo naozaj nepozná hranice a ja som zistila, že je lepšie hľadať veci, ktoré ma s druhými spájajú, ako tie, ktoré ma od nich oddeľujú. A pritom môžeme vždy zostať hrdými na krajinu svojho pôvodu.

Vaša,
Kristína

P.S.: Ďakujem, že ste mi pomohli pootvoriť dvere do veľkého sveta a uvedomiť si, že Európa už nie je pre mňa niečo neznáme či abstraktné. Teraz sú to konkrétne tváre, miesta a spomienky.